

við, um okkurt av búfólkunum ikki vil koma upp ella lata seg í. Tá biðja starvsfólkini Sigríð fara inn at spæla tónleik fyri viðkomandi.

– Tá verður búfólkið ein heilt annar persónur, og so er ongin trupulleiki at koma í klæðini. Tónleikurin fær tey at hugsa um okkurt annað, tónleikurin sissar tey, og hann gevur tryggleika, sigur hon.

Brúkt sum amboð

– Tey siga við meg, at tað er so deiligt, tá eg eri í húsinum. Tey siga, at tað gevur ró í húsinum, og at búfólkini eru betri at fáast við, sigur Sigríð.

– Tey brúka meg sum eitt amboð. Tá búfólk eru ómøgulig, ørkymlað og bangin, sissar tónleikurin tey, sigur Sigríð, sum gongur frá hurð til hurð og spælir fyri búfólkunum. Hon hyggur, um onkur situr einsamallur, og so fer hon inn at spæla og syngja fyri teimum.

Hon skipar somuleiðis fyri felagssangi, har tey, sum eru betri fyri, kunnu syngja við. Eisini savnar hon búfólkini, sum eru so illa fyri, at tey einki kunnu, og tað sæst beinanvegin, at eisini tey hava gleði av tónleikinum.

– Tey fylgja við og verða rólig, greiðir Sigríð Rasmussen frá.

– Onkur starvsfólk hava eisini spurt meg, um eg ikki bara kann vera har hvønn dag, tí tað er so góður friður yvir húsinum, tá eg eri har.

Dámar best harmonikutónleik

Tá Sigríð byrjaði at spæla tónleik á røktarheimunum, spældi hon klaver og violin. Men tá hon fyri hálvum ári síðani fekk í boði at keypa eina harmoniku frá einari eldri konu, tók hon av, hóast hon als ikki dugdi at spæla upp á harmoniku.

– Eg havi ofta hugsað um at keypa eina harmoniku, tí pápi mín hevur altíð tosað um harmoniku, og so keypti eg hana bara, sigur hon.

Sigríð legði beinanvegin til merkis, hvussu glað búfólkini vórðu, tá tey hoyrdu tónar úr harmonikuni.

– Hóast eg als ikki dugdi at spæla upp á harmonikuna, so sá eg beinanvegin, hvussu tey gleddust, og tá visti eg, at harmonikan var eitt sera gott amboð at gera tað spennandi fyri tey eldru.

– Klaverið rakar tey ikki upp á sama máta sum harmonikan. Tey minnst harmonikutónleikin, sum var fyrr í tíðini. Tað var eisini altíð onkur, sum spældi violin, tá tey vóru yngri, og violintónleik dámar nógvum eisini sera væl, greiðir hon frá.

Nú liggur væl fyri hjá Sigríð at spæla upp á harmoniku, og hon spælir einar 200 ymiskar sangir á harmonikuni. Hon sigur, at tað, at búfólkini hava havt so gott tol og hava verið takksom og glað fyri tað, sum hon hevur spælt fyri teimum, hevur havt við sær, at hon nú dugir at spæla upp á harmoniku.

– Tolið, smílini og gleðin hjá búfólkunum hava verið mín harmonikulærari, sigur hon.

Øðrvísi áhoyrarar

Sigríð Rasmussen hevur verið virkin tónleikari í nógv ár. Hon hevur givið út fløgu, spælir við fleiri orkestrum í Aalborg, hevur nógvar kirkjukonsertir, spælir violin til konfirmatiónir og er eisini við í fleiri ymiskum tónleikaverkætlanum.

Hon sigur, at áhoyrararnir á røktarheimunum kunnu als ikki samanberast við áhoyrararnar, sum eru til konsertirnar, ið hon hevur á palli.

– Tey eru heilt serlig á røktarheimunum. Tey eru so hjartalig og atfinningarleys. Alt er kærkomið, og tey døma teg als ikki. Tey verða glað, bara tú kemur inn og floytar og syngur, og tey eru so takksom, sigur Sigríð Rasmussen. Hon heldur, at tað er har, sum tann størsti munurin er.

– Tá eg spæli konsertir, so lurta áhoyrararnir við krevjandi og kræsnum oyra. Tey hava goldið og vilja hava nakað fyri pengarnar. Tað er fullkomiliga hvør sítt, og tað kann ikki samanberast.

– Á røktarheimunum havi eg fingið eitt starv, har tað er frítt hjá mær at gera og vera, sum eg eri. Eg eri fullkomiliga náttúrlig og geri tað heimligt hjá búfólkunum. Á einum palli skal tú venja og venja, og tónleikurin skal vera neyvur, greiðir Sigríð frá.

Einasti røktarheimstónleikari

Sigríð Rasmussen er tann einasti røktarheimstónleikarin, sum er í fulltíðarstarvi hjá Aalborg kommunu.

Talan er um eitt heilt nýtt starv, sum varð skipað til Sigríð, tí tónleikurin hevði so stóra jaliga ávirkan á búfólkini teir mánaðirnar, hon var í royndarstarvi.

– Kommunan hevur eina játtan til trivnað og heilsu á røktarheimunum. Niðurstøðan hjá kommununi er, at tónleikurin betrar lívgóðskuna hjá búfólkunum, og tí valdi hon at skipa eitt starv til mín sum røktarheimstónleikari, sigur hon.

Sigríð heldur, at tað var ein framúr góð avgerð at seta hana í felagsstarv á fimm røktarheimum. Hon spælir tónleik ein dag um vikuna á hvørjum heimi.

– Mær vitandi eri eg tann einasta, sum arbeiði fulla tíð sum tónleikari á røktarheimum í Aalborg. Nógvir starvsfelagar hjá mær spæla tónleik einar tveir tímar umleið tvær ferðir um vikuna á røktarheimum, men hjá mær er arbeiðið fulla tíð og er meira skipað, sigur hon.

Hon leggur afturat, at tað tykist sum um, at fleiri og fleiri eru farin at lata eyguni upp fyri, at tónleikur er eitt øgiliga gott amboð, sum hjálpir øllum.

– Hetta er í øllum førum ein sólskinssøga, og tað er so ómetaliga lívsjáltandi at síggja, hvørja ávirkan tónleikur hevur. Tónleikur er fantastiskur heilivágur, sigur Sigríð Rasmussen.